

[Socialministeren.]

nationale arbejdskonference i Genève i 1936 vedtaget udkast til konvention angående lavalder for børns arbejde til søs (revideret 1936).

Som det vil fremgå af bemærkningerne til forslaget, fastsætter den pågældende konvention den almindelige lavalder for børns arbejde til søs til 15 år, medens lavalderen i en ældre konvention fra 1920, som Danmark har ratificeret, var fastsat til 14 år. Ved sømandsloven af 7. juni 1952, der trådte i kraft den 1. januar 1953, blev lavalderen for unge mænds arbejde til søs fastsat til 15 år, medens aldersgrænsen for unge kvinders arbejde ombord blev fastsat til 18 år. Under hensyn til at 15 års lavalderen således er lovfæstet og nu har været gældende gennem nogen tid, uden at dette har givet anledning til vanskeligheder, må det anses for ønskeligt, at den pågældende internationale konvention, der er tiltrådt af en række lande, deriblandt også Norge og Sverige, nu ratificeres. Da de gældende færøske lovbestemmelser fastsætter lavalderen for arbejde til søs til 14 år, vil det ved ratifikationen være nødvendigt at tage forbehold, forsåvidt angår Færøerne.

Jeg tillader mig at anbefale forslaget til hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Skriftlig fremsættelse af forslag.

Finansministeren (Kampmann): Hermed har jeg den ære på økonomi- og arbejdsministerens vegne for det høje folketing at forelægge forslag til beslutninger om Danmarks ratifikation af 2 konventioner vedtaget på internationale arbejdskonferencer.

Det drejer sig dels om *forslag til folketingsbeslutning vedrørende en af den internationale arbejdskonference i Genève i året 1926 vedtagen konvention om indførelse af forenklinger i tilsynet med udvandrere om bord i skibe* og *forslag til folketingsbeslutning vedrørende en af den internationale arbejdskonference i Genève i året 1949 vedtagen konvention om retten til at organisere sig og føre kollektive forhandlinger.*

Idet jeg iøvrigt med hensyn til konventionen om tilsyn med udvandrere henviser til forslaget med bemærkninger, skal jeg anføre, at det måske kan synes mindre betydningsfuldt, om Danmark tiltræder

denne konvention, da der ikke for tiden befordres udvandrere i større antal ombord på danske skibe.

Når regeringen alligevel har fundet det rigtigt at søge Danmarks ratifikation af denne konvention gennemført, skyldes dette ønsket om at understrege, at man fra dansk side tillægger det betydning, at så mange lande som muligt giver udtryk for det princip, at der bør sikres emigranter, der udvandrere til oversøiske lande, en forsvarlig og human behandling under sørejsen.

Hertil kommer, at der i de andre nordiske lande har været interesse for at ratificere denne konvention. Jeg kan således nævne, at Sverige ratificerede den i 1929, men således at ratifikationen blev gjort betinget af, at også Danmark, Finland og Norge ratificerede. Medens Finland ratificerede ubetinget i 1929, har Norge endnu ikke ratificeret, men fra norsk side blev der for nogen tid siden rettet en henvendelse hertil om Danmarks stilling. Hensynet til, at de nordiske lande om muligt bør indtage en ensartet holdning overfor de internationale konventioner, taler således også for, at Danmark ratificerer konventionen.

Jeg skal herefter gå over til konventionen om retten til at organisere sig og føre kollektive forhandlinger.

Denne konvention giver regler, som skal sikre arbejdernes ret til at danne fagforeninger, idet den foreskriver, at der på fyldestgørende måde skal træffes foranstaltninger til at forhindre, at arbejdere udelukkes fra beskæftigelse som følge af medlemsskab i fagforeninger eller deltagelse i fagforeningsvirksomhed. Desuden bestemmer konventionen, at både fagforeninger og arbejdsgiverforeninger på fyldestgørende måde skal beskyttes imod gensidig indblanding; f. eks. skal der skrives ind overfor oprettelse af fagforeninger, der økonomisk eller på anden måde beherskes af arbejdsgivere.

Disse principper følges allerede her i landet, og en dansk ratifikation af konventionen vil ikke gøre indførelse af ny lovgivning nødvendig. Konventionen må ses i sammenhæng med den konvention om foreningsfrihed og beskyttelse af retten til at organisere sig, som blev vedtaget på den internationale arbejdskonference i 1948, og som Danmark ratificerede i 1951, efter at rigs-